

ÔNG GIÀ ĐẠP XÍCH LÔ

- CHỨNG ĐĂNG -

Đó là dịp tết năm 1995. Lần đầu tiên tôi về thăm quê hương.

Người đàn ông đạp xích lô, gầy guộc và khắc khổ. Nhìn ông già hơn tuổi. Có lẽ cuộc sống đầy khó khăn, nên sự lo âu, buồn buồn, hiện rõ trên nét mặt của ông.

Lúc đó, cũng có dăm ba người mời tôi đi xe của họ. Nhìn qua nhìn lại, tôi chọn đi xe của ông. Tôi nghĩ, ông già yếu hơn mấy anh kia, nên có thể ông ít được khách mời ông đi. Tôi muốn ông có thêm thu nhập, nên đồng ý lời mời của ông.

Hôm đó tôi bao xe đi nguyên ngày, đi vòng quanh Vũng Tàu, ngắm lại phong cảnh quê hương, sau 5 năm xa cách.

Khi biết ý muốn của tôi, ông mừng vui lắm. Nét mặt rạng rỡ hẳn ra. Trước khi lên xe, tôi nghe mấy anh kia còn nói. Trúng mảnh nhe ông già. Gặp Việt kiều là ngon rồi.

Ông đạp xe chở tôi đi. Hai ông cháu nói chuyện rất thân thiện. Qua câu chuyện, tôi biết ông đi tù cải tạo về. Trải qua bao tháng ngày cực khổ trong chốn lao tù, hình như sức lực của ông cũng hao mòn, yếu dần đi. Cuộc sống vốn dĩ khó khăn, nay về nuôi thêm mẹ già, nên càng khó khăn hơn. Khi biết tôi qua Mỹ theo diện HO, ông trầm ngâm:

– Bác giờ cũng đã già. Vời lại đang nuôi mẹ già. Giờ bác đi cũng được. Nhưng mẹ bác để cho ai coi đây. Bao nhiêu năm đi tù xa cách mẹ già, giờ bỏ đi nữa thì mang tội bất hiếu.

Rồi bác nói không biết bây giờ qua Mỹ bác sẽ làm gì. Bận bề của bác đã đi gần hết. Họ nói họ đi vì tương lai của con cháu. Chứ bác đâu còn gia đình gì đâu nữa mà đi. Tôi hỏi bác vậy vợ con của bác đâu rồi. Bác im lặng một hồi. Tôi quay lại, ngược mắt lên nhìn bác. Bác vẫn đạp xe, nhưng hình như bác buồn lắm. Mắt bác đỏ hoe. Như đoán được chuyện gì, tôi chỉ im lặng nhìn theo hướng phía trước. Chừng 5 phút sau, bác mới nói được:

– Bác có 3 đứa con. Chúng nó đi vượt biên, khi bác còn ở trong tù.

– Giờ mấy anh chị đang ở nước nào hả bác.

Bác lại im lặng... một hồi... rồi nói tiếp.

– Chuyện đi đó mất tích luôn. Không một ai có tin tức gì hết.

Tôi lặng điếng người. Thật không ngờ, kiếp người sao khổ vậy trời. Tôi cũng khổ nhiều, nhưng so với ông, nỗi khổ kia chẳng thấm vào đâu. Lòng tôi cảm thấy thương bác nhiều hơn. Không biết là tình thương đồng loại, hay thương vì tội nghiệp cho những bất hạnh của ông.

– Vậy bác gái đâu rồi bác.

– Ngày xưa thời VNCH, một mình bác làm nuôi cả nhà. Sau năm 1975 bác bị đi tù, bác gái phải tần tảo mà cũng không nuôi nổi mấy đứa con. Rồi có người giúp đỡ...

Nói đến đó bác không nói nữa. Tự nhiên tôi thấy mình hơi tàn nhẫn khi vô tình khơi lại vết thương đau của bác.

Bác chở tôi đi về từ theo đường bãi Dâu, bãi Dứa. Con đường này, cách đây 20 năm, vẫn một bên là núi, một bên là vực sâu của biển. Có đoạn lên dốc, có đoạn xuống dốc rất khó đi. Nhưng vì muốn tôi ngắm cảnh đẹp của đất trời, menh mông của biển cả, bác chọn hướng đi này. Những đoạn lên dốc, tôi nhảy xuống, vì sợ bác mệt đuối sức, nhưng ông nhất định ko chịu. Bác thấy chân tôi bị yếu đi cà queo, bác càng không để tôi bước xuống. Chỗ nào bác đạp không nổi, bác nhảy xuống đẩy hay kéo xe. Thật lòng những lúc đó, tôi cảm thấy khó chịu quá trời.

Thế rồi chuyện đời cũng lắm cái ngờ. Trong khi đang xuống dốc, chiếc xe chạy nhanh hơn, rồi nhanh hơn nữa, hơn nữa. Tôi nghe bác hét hoảng la lên.

– Chết rồi, thắng xe bị tuôn.

Xe càng chạy nhanh hơn. Tôi quá sợ hãi. Trong đầu lúc đó, tôi chỉ nghĩ mình sẽ bị lao xuống vực sâu. Bác vội nhảy xuống, dùng hết sức lực kéo chiếc xe lại, nhưng chiếc xe chỉ khựng lại tí xíu rồi vẫn chạy nhanh. Tôi nhắm mắt lại và nghĩ đến Gia đình. Cũng lúc đó, một tiếng ðùng vang lên. Cả xe và tôi ngã nghiêng về vách núi và ðừng lại.

Sau khi bình tĩnh trở lại, tôi thấy bác máu ra nhiều ở 2 bàn chân. Vì khi bác cố gắng kéo chiếc xe lại. Sức mạnh của chiếc xe ðã kéo ðôi chân của bác chà sát trên mặt ðường, và bây giờ nhìn vào ðôi chân ấy, chỉ thấy toàn là máu. Trong lúc xảy ra tình huống giữa chết và sống, bác lạnh trí bẻ tay lái cho xe tông vào núi. Dù có bị gì ðĩ nữa, còn hơn rơi xuống vực sâu.

Về ðến nhà, bác không lấy tiền xe vì tai nạn xảy ra. Bác tha thiết năn nỉ tôi ðừng bắt ðền cái máy chụp hình, vì bác không có tiền. Thật sự lúc đó tôi thấy bác thật tội nghiệp và ðáng thương. Tôi nói bác ðừng lo gì cả, rồi tôi tặng cho bác 100 ðô. Bác ngỡ ngàng nói ðây là ðôi 100 ðô chứ không phải ðôi 10 ðô. Tôi nói tôi biết. Bác nói như vui mừng lắm.

– Con cho bác 2 chỉ vàng hả con.

Đáng lý ra tôi không nên kể chuyện tặng bác tiền. Nhưng tôi nghĩ, nếu như những ai trong trường hợp của tôi lúc đó, tôi tin cũng ðều làm như vậy.

Trước khi chia tay, tôi ðã ôm bác thật lâu. Lúc đó tôi vẫn còn nhớ là có mùi khen khét từ làn da cháy nắng của bác.

Sau này tôi có dịp về thăm quê hương và có hỏi thăm bác. Người ta nói bác ðã ði Mỹ theo ðiện HO rồi.

CHỨNG ðẶNG

Nguồn: https://groups.google.com/d/msgid/vbqgvn/CADQVTOor6h%3DnwGQCkVGf8_WbuWkKkdcRUJgh-dGsdUPqmQUJZA%40mail.gmail.com.

Chuyển ðến: Nguyễn Long – Ngày 4/10/2022

www.vietnamvanhien.org

